

Lhenice 1283 - 2003

720 let od první písemné zmínky
v archivních pramenech

Čestný občan Lhenic - Adolf Branald (*4. 10. 1910)

Jako spoluautor divadelních her svého tatínka se někdy podepisoval jako Ada B. Jeho otec, typograf

Richard Branald (1876 - 1950) byl režisérem a autorem her pro ochotníky a pocházel z pražské rodiny malíře porcelánu. Adolfova maminka byla herečkou a za svobodna se jmenovala Růžková.

Když v roce 1835 v Anglii dosáhla samotná lokomotiva na trati rychlosti 100km/hod a železniční síť se začala rozpínat celou Evropou, deníky psaly: "Při tak velkých rychlostech strojů na železných drahách trvá nebezpečnost, že cestovatel krev z nosu, úst, ba i uší se vyhrne a v tunelu delším, než 60 metrů se onen i zadusiti může." S tím už se jistě Adolf Branald nesetkal, když v roce 1936 nastoupil ke dráze jako telegrafista a výpravčí. Sloužil postupně ve stanicích Řeporyje, Zvoleněves, Zákolany, Slaný, Jeneč, Hostivice, Moldava a v letech 1939 - 1945 na Masarykově nádraží v Praze. Po válce byl ještě pět let tiskovým referentem pražského ředitelství drah.

Herecké dítě, muž několika povolání, za Květnového povstání 1945 obránce Spořilova - velitel úseku A4 na Chodovci, nejstarší žijící československý filmový herec, spisovatel a scénárista Adolf Branald. Po absolvování obchodní akademie se stal bankovním úředníkem, později zaměstnancem olejářské firmy Speedwell, klavíristou doprovázejícím němé filmy a prodávčem knih. Od roku 1952 pracoval v redakci Československého spisovatele, od roku 1959 si zvolil svobodné povolání. Po roce 1970 mu bylo na řadu let znemožněno publikovat. Je čestným členem nejstaršího pražského spolku Vltavan a čestným občanem obcí Lázně Toušeň a Lhenice na Šumavě. Svěží, příjemný a vtipný Adolf Branald si nedávno zavzpomínal:

„Maminka pocházela z Podskalí. Dědeček byl knihovníkem ve Vladislavově ulici. Když jsem dorostl do školních let a přestal cestovat s rodiči po štacích, bydlel jsem u dědečka. Tenkrát byl na Vyšehradě podpůrný spolek plavců Vltavan, který měl svou kapelu. Znamenala pro mě totéž, co dnes pro mladé třeba Lunatic“, zablýsklo ve spisovatelových očích mladistvé šibalství.

Později bydlel s rodiči na nábřeží v místech, kde dnes stojí Tančící dům. „Jednou v neděli řekl k našemu překvapení otec, že pojedeme na výlet. Na výlety, obzvlášť v neděli, jsme nebyli zvyklí. Jeli jsme tramvají do Michle, pak autobusem a nakonec pěšky poli na Spořilov kolem rozestavěné plynárny. Míjeli jsme neobydlené, zbrusu nové domky, až se před jedním z nich tatínek zastavil, vytáhl klíč, odemkl branku a řekl - Vstupte, to je teď naše! Maminka se divila, kde vzal peníze,“ pokračuje ve svém vyprávění doyen českých spisovatelů. Herci na tom totiž nebyli tehdy s penězi dvakrát dobře, proto si vypůjčil jeho tatínek od spořitelny 20 tisíc korun a zbytek pak splácel. „Od té doby v domku bydlím, je to už sedmdesát let,“ poznamenává Adolf Branald.

„Za začátky mého psaní může vlastně manželka. Když se narodila nejstarší dcera, koupila manželka takzvanou Dětskou kroniku, ve které se vyplňovaly do předepsaných řádek údaje o počtu nových zoubků, o prvních vláscích a krůčcích. Připadalo mi to málo, proto jsem se pustil do psaní opravdové kroniky své dcery sám,“ vypráví Adolf Branald. Psaní se mu zalíbilo. Pokračoval knihou z hereckého prostředí Stříbrná paruka. „Měl jsem z čeho čerpat, protože rodiče byli herci a já typické herecké dítě. Za Stříbrnou paruku jsem dostal ke svému překvapení nečekaně dost peněz, za které jsem přistavil k původnímu domku. Ovšem zůstal mi padesátitisícový dluh, a tak jsem musel psát dál, Severní nádraží a Lazaretní vlak.“

Prívětivou domácnost manželů Branaldových na Spořilově navštěvovalo mnoho známých lidí, například režisér Národního divadla Karel Jernek, herečka Olga Scheinpflugová, kunsthistorik František Dvořák, spisovatel František Kožík či režisér Alfréd Radok. Mezi nejbližší přátele patřili básníci Jaroslav Seifert a František Hrubín, malíři Josef Lada, Cyril Bouda a Kamil Lhoták.

„S Františkem Hrubínem jsme si dávali ke kulatým narozeninám legrační apokryfy. Já jsem Františkovi dal například jeho životopis z mládí doplněný výstřižky ze starých Světozorů a on mi na oplátku napsal neumělým dětských rukopisem, že mi jako svému kamarádovi sděluje, že básně nepíše on, ale že to dělá u nich domovnice, která je velice sečtělá,“ líčil Adolf Branald se smíchem.

Manžele Branaldovy navštěvují ještě dnes synové malířů Boudy a Lhotáka, a tak dodržují tradici svých otců. Z mladších umělců chodívá Boris Rösner, s jehož tatínkem Mirko Rösnerem se Adolf Branald dobře znal.

Rozhovor H. Glezgové a J. Šírové s Adolfem Branaldem otiskl Tučňák, noviny pro Prahu 4, úvodem opatřil a pro LZ připravil M. Trnka

